

מ"ת 5087/14 - סלמאן אבו זעבוס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 5087-14 מדינת ישראל נ' אבו זעבוס (עציר)
תיק חיצוני:

בפני המבקש
כב' השופט נסר אבו טהה
סלמאן אבו זעבוס (עצור) ע"י ב"כ עו"ד איל הדר ועו"ד
שלום פיניאה
נגד
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד קרן שטרית
המשיבה

החלטה

1. זוהי בקשה לעיון חוזר, במסגרתה עותר המבקש לעיין מחדש בהחלטת בית משפט מיום 25.12.2014 (כב' השופטת חני סלוטקי), ולהורות על שחרורו של המבקש בתנאים, וזאת לאור העובדה, כי נתגלו עובדות חדשות וכן בשל חלוף הזמן.

2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו לכאורה ביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע-עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות-עבירה לפי סעיף 333 בצירוף סעיפים 335(א)(1) ו-335(א)(2) לחוק העונשין, ניסיון להברחה בנסיבות מחמירות-עבירה לפי סעיף 211(א)1 לפקודת המכס בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, הסתייעות ברכב לעוון או פשע-עבירה לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה.

3. בתמצית-נטען, כי המבקש קשר עם אחרים, תושבי מצרים וישראל, קשר לביצוע הברחה של טובין, שפרטיהם אינם ידועים, בהיקף מסחרי ובנסיבות מחמירות. במסגרת הקשר האמור, הגיעו מהצד המצרי בצהרי 22.10.2014, למקום הסמוך לגדר הגבול שבין ישראל למצרים, לפחות 12 אנשים, כשהם נושאים על גבם לפחות 10 חבילות גדולות של טובין, מצוידים בסולמות וחמושים ברובה סער, מקלעים וטיל נגד טנקים. במקביל, הגיעו למקום המבקש וישראלים נוספים בג'יפים בלתי מזוהים. כוח צה"ל שהוזעק אל המקום, ירה מספר יריות אזהרה באוויר, כדי להרחיק את המצרים מהגדר וכדי לעצור את המבקש ושאר הישראלים. המצרים פתחו באש לעבר חיילי צה"ל, ועקב כך התפתח קרב ירי ממושך, במהלכו ירו המצרים גם טיל כתף לעבר חיילי צה"ל. במהלך חילופי האש, נפצעו שני חיילי צה"ל וגם המבקש נפגע מהירי. המבקש ושאר הישראלים המעורבים, נסו מהמקום בנסיעה מהירה ברכביהם.

4. במסגרת ההחלטה שניתנה ביום 24.11.2014, קבע בית המשפט, כי קיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למבקש, אף כי בנוגע לעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, התשתית הראייתית היא

"בעלת עוצמה נמוכה". עם זאת, הודגש, כי האכסניה לבירור השגות בא-כוח המבקש הין במסגרת ההליך העיקרי ולא בשלב בחינתן של ראיות לכאורה.

5. בתאריך 25.12.2014, המשך הדיון התקיים בפני כב' השופטת חני סלוטקי, בפניה הונח תסקיר שרות מבחן, אשר בא עם המלצה לשחרר את המבקש לחלופת מעצר במרכז הארץ. בית המשפט, בסופו של יום, דחה את המלצת שרות המבחן והורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים, שכן הגיע למסקנה, כי אין ליתן אמון במבקש, כי יקיים את תנאי השחרור שיושגו עליו, וכי אין בחלופה המוצעת כדי לאיין את המסוכנות הרבה העולה מהמבקש (ראה פסקה 10, 11 להחלטה מיום 25.12.2014).

6. בתאריך 28.01.2015, כנגד החלטת בית משפט המורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים, הוגש ערר לבית משפט העליון- בש"פ 486/15, אשר נידון בפני כב' השופט מ. מזוז- בא-כוח המבקש, במסגרת הערר, חזר על טיעוניו בפני מיום 24.11.2014, תוך שעמד בעיקר על הקושי שבהטלת אחריות על המבקש לירי מהצד המצרי ולפציעת החיילים, על בסיס הוראות סעיף 34 א' לחוק העונשין, שעניינה אחריות מבצע בצוותא לעבירה נוספת.

בסופו של יום, הערר נדחה. לגופם של דברים- ציין בית המשפט העליון: **"אכן, הטלת אחריות על העורר לפציעת החיילים כתוצאה מהירי מהצד המצרי - על בסיס הוראות סעיף 34 א' לחוק העונשין... אינה מהלך פשוט, ונושא זה וודאי יזכה לבירור יסודי במסגרת ההליך העיקרי. עם זאת לענייננו, לשלב הראיות לכאורה, יש לומר שאין מדובר במהלך משולל יסוד."**

עוד ציין בית המשפט העליון, כי: **"נושא ההברחות אינו זר לעורר (לעורר עבר בהברחת סמים מסוכנים), וחומר הראיות כולל דוח צהלי, לפיו בשנתיים האחרונות היו חמישה אירועי ירי מהצד המצרי אגב פעילות הברחה. על כן, אין זה מופרך כלל לומר ש "אדם מן היישוב", יכול היה לצפות שגם אירוע ההברחה רב המשתתפים הנדון יתפתח לאירוע ירי."** (ראה פסקה 9).

7. במסגרת הבקשה לעיון חוזר, לשיטת בא-כוח המבקש, העובדה שהמשיבה העבירה לעיונו מסמך ערוך על ידי רשויות צה"ל ממנו עולה, כי בכ-30% מהמקרים בהם בידי הצבא מידע אודות הברחות גבול, לא היה שימוש בחימוש מן הצד המצרי, נתון זה עומד בסתירה של ממש לשיטת המבקש לטיעוני המשיבה, הן בהליך המעצר עד תום ההליכים בבית המשפט המחוזי, והן במסגרת הערר בבית המשפט העליון, שכן שם נטען, **כלל ההברחות מאובטחות בחימוש מן הצד המצרי.**

לשיטת המבקש, עובדה קריטית זו, אשר מנוגדת לעמדה אשר נמסרה על ידי המשיבה בעבר, מגלה הטעיה עובדתית של ממש ותורמת ללא ספק להערכת המסוכנות בעבירה המרכזית כאמור, בשים לב לקביעת בית משפט בדבר העוצמה הראייתית הנמוכה בנוגע לעבירה של חבלה חמורה. עוד נטען, כי לו עובדה זו הייתה נבדקת על ידי המשיבה עובר להגשת כתב האישום, ספק רב אם כתב אישום זה

במתכונתו הנוכחית, היה מוגש.

עוד נטען, כי עובדה קריטית זו, מגלמת עילה מובהקת לעיון מחדש בהחלטת המעצר ומצדיקה הוראת שחרור לאלתר. ככל שהיסוד הנפשי הגלום בסעיף 34 א' התבסס על טענה בדבר הימצאות חימוש בכל המקרים הידועים למשיבה, הרי ששינוי כה דרמטי בסטטיסטיקה המוצגת מחייב שינוי דרמטי במסקנות המופקות ממנה.

עוד עמד בא-כוח המבקש, על העובדה שמשפטו של המבקש טרם החל, והוא עתיד להימשך חודשים רבים.

8. תגובת המשיבה

מנגד, לשיטת באת-כוח המשיבה, דין הבקשה להידחות, שכן שתי ערכאות שדנו בעניינו של המבקש, התייחסו לראיות המבססות את עבירות החבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בהתבסס על הדוח של סנ"צ קייזר המונה 5 מקרים בלבד, בהם הייתה אינדיקציה לנשק ו/או ירי, כך שדווקא היום, בהינתן העובדה שישנה אינדיקציה גדולה אף יותר משמעותית, כ-72%, להימצאות נשק וירי בהברחות שונות בגדר הגבול, הרי שנתון זה אך מחזק את הראיות ביחס לעבירה האמורה ולא ההפך, כפי שטען בא-כוח המבקש.

לפיכך, סבורה המשיבה, כי אין נפקא מינה בדבר ההחלטה למעצרו של המבקש עד לסיום ההליכים המשפטיים כנגדו, באם ב-5 ממקרי ההברחה שאירעו על גדר גבול ישראל-מצרים, נצפתה אינדיקציה לנשק או ירי, או שמא בכ-70% מהמקרים או בכולם.

לשיטת המשיבה, במקרה דנן, כאמור, הבעייתיות טמונה ראש וראשית במבקש, במאפייני אישיותו, במסוכנות הנובעת מהמבקש וממנו בלבד. כל זאת, בשילוב העבירות שיוחסו לו והקביעה בעניין עוצמתן, הובילו שתי ערכאות שונות לקבוע, כי מעצרו של המבקש עד לסיום ההליכים כנגדו - בדין הוא.

עוד לשיטת המשיבה, טענת המבקש בדבר ייחוס העבירה בכלל, ואחוז המקרים אשר מבססה בפרט, דינה להתברר במסגרת התיק העיקרי, לאחר עיבוד הראיות הגולמיות באמצעות חקירת עדים מעל דוכן העדים, כפי שקבע בית המשפט העליון עת שדחה את הערר של המבקש (בבש"פ 487/15 מיום 01.02.2015).

9. על מנת שתקום עילה לשחרור ממעצר במהלך משפט לאחר שנמצא בשלב קודם שקיימות הוכחות לכאורה להרשעת הנאשם, יש להצביע על שינוי דרמטי במערכת ראיות התביעה, ועל כרסום מהותי ומשמעותי בה. צריך להיות בשינוי שחל, כדי להפוך את הקערה על פיה, עד כדי הטיית הכף לזכות

הנאשם באופן שהסיכויים לזיכוי עולים על הסיכויים להרשעתו. (ראה בש"פ 8093/09 וכן בש"פ 4974/95).

10. לאחר שהקשבתי לטיעוני ב"כ הצדדים ועיינתי באסמכתאות הרלוונטיות, הגעתי לכלל מסקנה, כי דין הבקשה לעיון חוזר להידחות, שכן לא שוכנעתי, שיש בשינוי בנתון הסטטיסטי כדי לגבש כרסום של ממש בראיות שהונחו לחובת המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. יתרה מכך, כפי שקבע בית המשפט העליון, כי השגותיו של הסנגור במישור זה, מקומן בהליך העיקרי ולא בשלב של בחינתן של ראיות לכאורה. למעלה מן הצורך, החולשה בתשתית הראייתית ביחס לעבירה של חבלה חמורה, עמדה בפני שתי הערכאות שדנו בעניינו של המבקש, וחרף זאת הגיעו למסקנה, כי דין המבקש להיעצר עד תום ההליכים, כאשר הטעמים לכך מפורטים כנדרש (ראה סעיף 10, 11 להחלטת בית המשפט העליון מיום 01.02.2015).

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לבאי-כוח הצדדים.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ה, 23 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.